

சிருஷ்டிப்பைக் குறித்து கிறிஸ்தவர்கள் விசுவாசிப்பது என்ன

நாம் வாழ்ந்து கொண்டுள்ள இந்த உலகப் பிரகாரமான அண்ட சராசரங்கள் எப்படித் தோன்றின? அது எங்கிருந்து வந்தது - அல்லது எப்பொழுதும் இருந்து கொண்டிருந்ததா? உலகப்பிரகாரமான அண்ட சராசரங்கள் அனைத்தும் இது தானா அல்லது வேறொன்று எப்பொழுதாவது இருந்திருக்கிறதா? அது உயிருள்ளதா, ஆவியால் உயிருட்டப்பட்டு கற்பாறை, மரங்கள், காற்று, மிருகங்கள், வான சேனைகள் ஆகியன இவ்வுலகில் இருக்கின்றனவா? சிருஷ்டிப்பைக் குறித்து நாம் விசுவாசிக்க வேண்டியது என்ன?

மற்ற எல்லாவற்றையும் போலவே, கிறிஸ்தவர்கள் திருமறை போதிப்பதை விசுவாசிக்கிறார்கள்! சுருங்கச் சொல்லின், இந்த அண்ட சராசரங்கள் தேவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட தென்றும் அவருடைய மகிமைக்காக உண்டாக்கப்பட்ட இது ஒருநாளில் அழிக்கப்படும் என்றும் நாம் விசுவாசிக்கிறோம். குறிப்பாக, திருமறை சிருஷ்டிப்பைக் குறித்து ஆறு உண்மைகளை முன் வைக்கிறது.

உலகப்பிரகாரமான, அண்ட சராசரங்கள், தேவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது¹

“ஆதியிலே தேவன் வானத்தையும் பூமியையும் சிருஷ்டித்தார்” என்று திருமறை துவங்குகிறது (ஆதியாகமம் 1:1). பிறகு அந்த வசனப்பகுதி ஆறு நாளைய சிருஷ்டிப்பின் விவரங்களையும் எல்லாவற்றையும்² ஆறு நாளைக்குள்ளே உண்டாக்கினார், எல்லாவற்றையும் “நல்லது” என்று சொன்னார் என்று கூறுகிறது (ஆதியாகமம் 1:31). ஆதியாகமம் 2ம் அதிகாரம் தேவன் ஏழாம் நாளில் ஓய்ந்திருந்தார் என்றும், பிறகு மறுபடியும் ஆறாம் நாளில் மனித வர்க்கம் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட விளக்கத்தையும் பதிவு செய்துள்ளது.

ஆதியாகமம் 1, 2 அதிகாரங்களில் மட்டும் சிருஷ்டிப்பைக் குறித்த உபதேசம், கூறப்படவில்லை. மாறாக, எஞ்சியுள்ள திருமறை வரலாற்றுக்கு அது அஸ்திபாரமிடுகிறது. தேவன் உலகத்தை உண்டாக்கினார் என்று பழைய ஏற்பாடு அடிக்கடி சொல்லுகிறது. “நீர் ஒருவேர் கர்த்தர்; நீர் வானங்களையும், வானாதி வானங்களையும், அவைகளுடைய சர்வசேனைகளையும் பூமியையும் அதிலுள்ள எல்லாவற்றையும், சமுத்திரங்களையும் அவைகளிலுள்ள எல்லாவற்றையும், உண்டாக்கினீர்; அவைகளையெல்லாம் நீர் காப்பாற்றுகிறீர்; வானசேனைகள் உம்மைப் பணிந்து கொள்ளுகிறது” (நெகேமியா 9:6), என்று லேவியர் ஜெபித்தனர். சங்கீதம் 33:6 சொல்லுகிறது, “கர்த்தருடைய வார்த்தையினால்

வானங்களும் அவருடைய வாயின் சுவாசத்தினால் அவைகளின் சர்வசேனையும் உண்டாக்கப்பட்டது” (சங்கீதம் 33:9யும்; 90:2; ஏசாயா 45:18; ஏரேமியா 10:12, 16யும் காண்க).

புதிய ஏற்பாடும் அதே போல எல்லாவற்றையும் தேவன் சிருஷ்டித்தார் என்று போதிக்கிறது.

ஆதியிலே வார்த்தையிருந்தது, அந்த வார்த்தை தேவனிடத்திலிருந்தது, அந்த வார்த்தை தேவனாயிருந்தது. அவர் ஆதியிலே தேவனோடிருந்தார். சகலமும் அவர் மூலமாய் உண்டாயிற்று; உண்டானதொன்றும் அவராலேயல்லாமல் உண்டாகவில்லை (யோவான் 1:1-3).

பவுல், “ஏனென்றால் அவருக்குள் சகலமும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது; பரலோகத்திலுள்ளவைகளும் பூலோகத்திலுள்ளவைகளும் மாகிய காணப்படுகிறவைகளும் காணப்படாதவைகளும் சகல வஸ்துக்களும், சிங்காசனங்களானாலும், கர்த்தத்துவங்களானாலும், துரைத்தனங்களானாலும், அதிகாரங்களானாலும், சகலமும் அவரைக் கொண்டும் அவருக்கென்றும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது” என்று பவுல் எழுதினார் (கொலோசெயர் 1:16). அத்தேனே பட்டணத்தாரிடம், “வானத்தையும் அதிலுள்ள யாவற்றையும் உண்டாக்கின தேவனாவார்” என்று பிரசங்கித்தார் (நடபடிகள் 17:24). எபிரெயர் 1:2ல் தேவன் “இந்தக் கடைசி நாட்களில் குமாரன் மூலமாய் நமக்குத் திருவுளம் பற்றினார், இவரை சர்வத்துக்கும் சுதந்தரவாளியாக நியமித்தார், இவரைக் கொண்டு உலகங்களையும் உண்டாக்கினார்” என்று சொல்லப்படுகிறது.³

தேவன் இந்த மாமிச உலகத்தை சிருஷ்டித்தபடியால், நாம் பின்வருமாறு சரியாகச் சொல்லலாம்:

(1) இந்த மாமிச உலகம் நன்றாயிருக்கிறது. (காண்க ஆதியாகமம் 1:31.) பாவம் உலகத்தில் மையம் வைத்திருந்தாலும் பூர்வ நாட்களைக் காட்டிலும் இன்றைய வாழ்வு கடினமானதென்று விளங்கக் காரணம் பாவத்தின் விளைவுகளில் ஒன்று என்ற போதிலும் (காண்க ஆதியாகமம் 3), இந்த மாமிச உலகம் அடிப்படையில் நன்றாகவே இருக்கிறது. “தேவன் படைத்தவைகளெல்லாம் நல்லதாகவே இருக்கிறது” என்று பவுல் எழுதினார் (1 தீமோத்தேயு 4:4அ).

(2) தேவன் முழு அண்ட சராசரத்துக்கும் சொந்தக்காரர். “பூமியும் அதின் நிறைவும், உலகமும் அதிலுள்ள குடிகளும் கர்த்தருடையது” (சங்கீதம் 24:1; காண்க 50:10). ஒரு புகழ்பெற்ற பாடல், “இது என்னுடைய தகப்பனாரின் உலகம்” என பறைசாற்றுகிறது.⁴

(3) தேவன் தொடர்ந்து தமது சிருஷ்டிப்பைக் கட்டுப் படுத்துகிறார். அவர் உலகத்தை உண்டாக்கிவிட்டு, சாவிசுறைந்த கடிசாரம் போல் செயல் குறைவு ஏற்பட்ட விட்டுவிடவில்லை.⁵ மாறாக, “எல்லாருக்கும் ஜீவனையும் சுவாசத்தையும் சகலத்தையும் கொடுக்கிறார்” [நிகழ்காலம்] அவர்” (நடபடிகள் 17:25); “சர்வத்தையும் தம்முடைய வல்லமையுள்ள வசனத்தினால் தாங்குகிறார்” (எபிரெயர் 1:3). உண்மையில், “அவருக்குள் நாம் பிழைக்கிறோம், அசைகிறோம், இருக்கிறோம்” (நடபடிகள் 17:28; எபேசியர் 4:6யும் காண்க). தேவனுடைய கட்டுப்பாட்டின் வல்லமையில் நாம் கொண்டுள்ள விசுவாசத்துக்கு சாட்சியாகத்தான், உதாரணமாக, மழையை வருஷிக்கப் பண்ணும்படி அவரிடத்தில் கேட்கிறோம், யாக்கோபு சொல்லுகிறபடி நாமும், “கர்த்தருக்குச்

சித்தமானால், உயிரோடிருந்து இதைச் செய்வோம். அதைச் செய்வோம் என்று சொல்லுகிறோம்” (யாக்கோபு 4:15).

அண்டசராசரங்கள் அவருடைய சிருஷ்டிப்புக்கு சாட்சியிடுகின்றன

தேவனுடைய சிருஷ்டிகள், அண்ட சராசரங்கள் தனது சிருஷ்டிகருக்குத் துதிகளையும் சாட்சியங்களையும் செலுத்துகின்றன. “வானங்கள் தேவனுடைய மகிமையை வெளிப்படுத்துகிறது. ஆகாய விரிவு அவரது கரங்களின் கிரியையை அறிவிக்கிறது” என்று சங்கீதக்காரன் சொன்னார் (சங்கீதம் 19:1). பவுலும் இதை ஏற்றுக் கொண்டு, பின்வருமாறு எழுதினார்,

சத்தியத்தை அநியாயத்தினாலே அடைக்கிவைக்கிற மனுஷருடைய எல்லா வித அவபத்திக்கும் அநியாயத்துக்கும் விரோதமாய், தேவ கோபம் வானத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. தேவனைக் குறித்து அறியப்படுவது அவர்களுக்குள்ளே வெளிப்பட்டிருக்கிறது; தேவனை அதை அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். எப்படியென்றால், காணப்படாதவைகளாகிய அவருடைய நித்திய வல்லமை, தேவத்துவம் என்பவைகள், உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறவைகளினாலே, உலகம் உண்டானது முதற்கொண்டு தெளிவாய்க் காணப்படும்; ஆதலால் அவர்கள் போக்குச் சொல்ல இடமில்லை. அவர்கள் தேவனை அறிந்தும், அவரை தேவனென்று மகிமைப்படுத்தாமலும், ஸ்தோத்திரியாமலமிருந்து, தங்கள் சிந்தனைகளினாலே வீணரானார்கள்; உணர்வில்லாத அவர்களுடைய இருதயம் இருளடைந்தது (ரோமர் 1:18-21).

உலகம் அதன் சிருஷ்டிகருக்கு சாட்சியமாயிருக்கிறபடியால், அந்த சிருஷ்டிகரில் விசுவாசம் கொண்டிராதவர்கள் மாறாக சிருஷ்டியை தொழுது சேவிக்கிறார்கள், அவர்கள் “போக்குச் செல்ல” இடமில்லை.

இது என்னுடைய பிதாவின் உலகம்,
பறவைகள் அவைகளின் ஆனந்தப் பாடல்களை எழுப்புகின்றன;
காலை வெளிச்சம், வெண்மை வில்லீ
அவைகளின் சிருஷ்டிகரின் துதிகளை அறிவிக்கின்றன.
இது என்னுடைய பிதாவின் உலகம்,
அழகானவை எல்லாவற்றிலும் அவர் பிரகாசிக்கிறார்;
புல்லின் சலசலப்பு ஒலியில் அவர் கடந்து போவதைக் கேட்டேன்,
அவர் எங்கும் என்னோடு பேசுகிறார்.⁶

மனிதன் மற்ற சிருஷ்டிகள் மீது ஆளுகை செய்கிறான்

மனிதன், தேவனுடைய சிருஷ்டிப்பில் ஒரு பாகமாக இருந்தாலும், சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மற்ற எல்லாவற்றிலிருந்தும் வித்தியாசப்பட்டவனும் மற்ற சிருஷ்டிகரின் மேல் ஆளுகை செய்கிறவனாயுமிருக்கிறான். சிருஷ்டிகளைப் பற்றி கதையில் “அண்டத்தின் மையம் மனிதன்” - அதாவது மனிதனை

மையமாகக் கொண்டதாக இருக்கிறது. மனிதனை உண்டாக்குவதற்கு முன்பாக அனைத்தும் சிருஷ்டிக்கப் பட்டு மனிதன் பூமியைத் தனக்கு குடியிருக்க ஏதுவாக்கினார். ஒரு வகையில், பூமி மனிதனுக்காகவே உண்டாக்கப் பட்டது. மேலும் தேவனுடைய சிருஷ்டிப்பிலேயே மனிதன் மட்டுமே தேவனுடைய சாயலாக சிருஷ்டிக்கப் பட்டான் என்பது மனித வர்க்கத்தை வித்தியாசப் படுத்திக் காட்டியது. மற்ற சிருஷ்டிப்புகளின் மேல் மனுஷனுக்கு உள்ள பொறுப்புகள் ஆதியாகமம் 1:26-28ல் சுருக்கமாக சொல்லப் பட்டுள்ளது:

பின்பு தேவன் நமது சாயலாகவும் நமது ரூபத்தின்படியேயும் மனுஷனை உண்டாக்குவோமாக; அவர்கள் சமுத்திரத்து மச்சங்களையும், ஆகாயத்துப் பறவைகளையும், மிருக ஜீவன்களையும், பூமி அனைத்தையும், பூமியில்மேல் ஊரும் சகல பிராணிகளையும் ஆளக்கடவார்கள் என்றார். தேவன் தம்முடைய சாயலாக மனுஷனை சிருஷ்டித்தார்; அவனைத் தேவசாயலாகவே சிருஷ்டித்தார். ஆணும் பெண்ணுமாக அவர்களை சிருஷ்டித்தார். பின்பு தேவன் அவர்களை நோக்கி: நீங்கள் பலுகிப்பெருகி பூமியை நிரப்பி அதைக் கீழ்ப்படுத்தி, சமுத்திரத்தின் மச்சங்களையும் ஆகாயத்துப் பறவைகளையும், பூமியின் மேல் நடமாடுகிற சகல ஜீவ ஜந்துக்களையும் ஆண்டுகொள்ளுங்கள் என்று சொல்லி, தேவன் அவர்களை ஆசீர்வதித்தார்.

பின்பு ஆதியாகமம் 2:15 சொல்லுகிறது “தேவனாகிய கர்த்தர் மனுஷனை ஏதேன் தோட்டத்தில் அழைத்துக் கொண்டுவந்து அதைப் பண்படுத்தவும் காக்கவும் வைத்தார்.” மனிதனுக்கு பூமியை ஆளுகை செய்யவும் அதைக் காக்கவும் வேண்டிய இரட்டைப் பொறுப்பு கொடுக்கப் பட்டது (காண்க ஆதியாகமம் 1:26, 28; 9:1, 2).

உலகத்தை ஆளுகை செய்வதிலும் அதைக் காப்பதிலும், மனிதனுக்கு இரண்டு அக்கரைகள் உண்டு: மனிதனுடைய பயன்பாடு (இதற்காக மற்ற ஜீவராசிகள் அல்லது சிருஷ்டிகள் வாழ்கின்றன) மற்றும் தேவனை மகிமைப்படுத்துதல். காட்டை சுத்தம்பண்ணி நமக்காக உணவு தானியங்களை பயிரிடுவது, மிருகங்களின் தோலை எடுத்து நமக்கு அனல் உண்டாக்கிக் கொள்ள ஆடைகளை தயாரிப்பது (ஆதியாகமம் 3:21), நம்முடைய ஜீவனுக்காக பிராணிகளின் கறிகளை புகிப்பது, ஆற்று நீரை அணைகட்டி அதன் (மின்) ஆற்றலை நமது தேவைக்குப் பயன்படுத்துவது, ஆகிய இவைகளால் தேவன் நமக்குக் கொடுத்த பணியை அவரது சிருஷ்டிகளைக் கொண்டே பயன்படுத்தி அவருடைய மக்களும் பயனடைந்து தேவனும் மகிமைப்படுகிறார்.⁷

தேவன் நமக்கு கொடுத்த இயற்கை ஆதாரத்தைப் பயன்படுத்தி, நாம் நம்மைப் பற்றி மட்டும் நினைத்துக் கொண்டிராமல், எதிர்கால சந்ததியையும் மனதில் கொள்ள வேண்டும். உண்மையில் உலகம் தேவனுக்கு உரியது என்பதை நினைவில் நிறுத்தி தேவனுடைய சிருஷ்டிகளுக்கு நாம் உக்கிராணக்காரர்களாக நம்மைக் காண வேண்டும். தேவன் தமது உலகத்தை தமது நோக்கத்திற்காக பயன்படுத்த வேண்டுமென்று மனுக்குலத்துக்குத் தேவன் பொறுப்பைக் கொடுத்திருப்பதால், கிறிஸ்தவர்கள் தற்போது உலக ஆதாரங்களைப் பயன்படுத்த நீண்டகால உபயோகத்துக்கென அக்கரை கொள்ள வேண்டும். சுற்றுச் சூழல் விளைவுகள் குறித்து நாம் அக்கரையுள்ளவர்களாயிருக்கலாம்,

ஆகிலும் நம்முடைய அக்கரைக்கான காரணங்கள் அநேக சுற்றுப்புறச் சூழல் வாதிகளிலிருந்து வித்தியாசப் பட்டிருப்பது அவசியம். திருமறைப் பிரகாரமாக பேச வேண்டுமானால், சுற்றுப்புற சூழலை பாதுகாக்க வேண்டிய சிறந்த காரணம் தேவன் தமது மாமிச உலகத்தில் நம்மை உக்கிராணக்காரர்களாக வைத்திருக்கிறார் என்பதுதான். மனிதவர்க்கம் சிருஷ்டிகளை பயன்படுத்தி மனித உபயோகத்துக்காகவும், தேவ மகிமைக்காகவும் செயல்பட வேண்டும்.

தேவன் சிருஷ்டித்த பிராணிகளைப் பற்றி என்ன? மிருகங்களோடு மனிதனுக்கு இருக்கும் பங்களிப்பு அதிகமாக உள்ளது ஆகிலும், மனிதன் தேவனுடைய சாயலில் உண்டாக்கப்பட்டான், மிருகங்கள் அப்படி உண்டாக்கப்படவில்லை என்பதால், அவைகளிலிருந்து அவன் வித்தியாசப்பட்டுக் காண்கிறான். மனிதன் மிருகங்கள்மேல் ஆளுகை செய்யவேண்டியவனானதால், அவைகள் மனிதனுக்கு சமமானவையல்ல. இருப்பினும், ஜனங்கள் மிருகங்களை மனிதாபிமான அடிப்படையில் நடத்த வேண்டும் என்று திருமறை குறிப்பாய் உணர்த்துகிறது. யாத்திராகமம் 23:4, 5 தப்பிப்போன மாதோ சமையோடு விழுந்துகிடக்கும் கழுதையோ நம்மால் இரக்கங் காட்டப்பட வேண்டும் என்று யோசனை சொல்லுகிறது. எண்ணாகமம் 22:28-32ல், பிலேயாம் காரணமின்றி தனது கழுதையை அடித்ததற்காக கடிந்துகொள்ளப்பட்டான். உபாகமம் 25:4 போரடிக்கும் மாட்டைக் குறித்து அக்கரை காட்டுகிறது. புதிய ஏற்பாட்டு நாட்களிலும், நாய்க்கும் மனிதனுக்குமிடையே நெருங்கிய நட்பு இருந்துள்ளது (லூக்கா 16:21; மாற்கு 7:26-28). தேவனுடைய கீழான சிருஷ்டிகளை நாம் நடத்துகிறவிதம், நம்முடைய சக மனிதர்களையும் நடத்துவதில் பிரதிபலிக்கக் கூடும். அதே நேரத்தில், மனிதன் மிருகத்திற்கு சமமாய் நடத்தப் படவேண்டும் என்கிற அளவு அக்கரை காட்டும் கோணத்தை திருமறை சரியென பரிந்துரைப்பதில்லை. மனிதலும் பிராணிகளை கொண்டு புசிக்கும்படி தெய்வீக அனுமதியைப் பெற்றுள்ளது (ஆதியாகமம் 9:3; நடபடிகள் 10:13). அதற்கு முரணாக மனிதன் மனித வர்க்கத்தை கொல்வது கொலை பாதகம்.

சிருஷ்டி தொழுகை செய்யப்படக்

கூடியவைகளல்ல

பவுல் “சத்தியத்தை அநியாயத்தினாலே அடக்கி வைக்கிற” சிலரைப் பற்றி பேசினார் (ரோமர் 1:18), தேவன் “தம்மைப் பற்றிய சாட்சியத்தை விளங்கப் பண்ணியிருந்தும்,” அவர்கள் அப்படிச் செய்தார்கள் (ரோமர் 1:19). அவர் தொடர்ந்து,

அவர்கள் தேவனை அறிந்தும் அவரை தேவனென்று மகிமைப் படுத்தாமலும், ஸ்தோத்திரியாமலும் இருந்து தங்கள் சிந்தனைகளினாலே வீணரானார்கள்; உணர்வில்லாத அவர்களுடைய இருதயம் இருளடைந்தது. அவர்கள் தங்களை ஞானிகளென்று சொல்லியும் பயித்தியக்காரராகி, அழிவில்லாத தேவனுடைய மகிமையை அழிவுள்ள மனுஷர்கள் பறவைகள் மிருகங்கள் ஊரும் பிராணிகள், ஆகிய இவைகளுடைய ரூபங்களுக்கு ஒப்பாக மாற்றினார்கள்.

இதினிடத்தம் அவர்கள் தங்கள் இருதயத்திலுள்ள இச்சைகளினாலே ஒருவரோடொருவர் தங்கள் சரீரங்களை அவமானப் படுத்தத்தக்கதாக,

தேவன் அவர்களை அசத்தத்திற்கு ஒப்புக்கொடுத்தார். தேவனுடைய சத்தியத்தை அவர்கள் பொய்யாக மாற்றி, சிருஷ்டிகரைத் தொழுது சேவியாமல் சிருஷ்டியைத் தொழுது சேவித்தார்கள், அவரே என்றென்றைக்கும் ஸ்தோத்தரிக்கப் பட்டவர், ஆமென் (ரோமர் 1:21-25).

அப்படிப்பட்டவர்கள் அவரைக் கணப்படுத்த தவறுவதால், “தேவன் அவர்களை பாவ ரோகங்களுக்கு ஒப்புக்கொடுத்தார்” (ரோமர் 1:26-32). மனிதவர்க்கம் எப்பொழுதும் தேவனை தொழுகை செய்வதா அல்லது சிருஷ்டியை தொழுது சேவிப்பதா என தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம். பெரும்பாலும் மனிதர்கள் சிருஷ்டியைத் தொழுது சேவிப்பதையே தெரிந்து கொள்கிறார்கள்.

சிருஷ்டிக்கப்பட்ட உலகமட்டுமில்லை

சிருஷ்டிக்கப்பட்ட உலகம், மாம்சப் பிரகாரமான அண்ட சராசரம் மட்டுமில்லை; ஆவிக்குரிய உலகம் என்று ஒன்றும் இருக்கிறது. தேவன் ஆவியாயிருக்கிறார் (யோவான் 4:24). தேவதூதர்களும் இருக்கிறார்கள், அதேபோல பிசாசும், பேய்களும் இருக்கின்றனர். மனிதர்களாகிய நாமும் கூட மாம்ச சரீரம் போர்த்தப் பட்ட ஆவிக்குரிய ஜீவிகளாய் இருக்கிறோம் (2 கொரிந்தியர் 4:16; 5:1); நமது மரணத்துக்குப் பின்பும் நம்முடைய ஆத்துமா வாழும். லாசருவும் ஐசவரியவானும் மரித்த போது, அவர்கள் இராமல் (காணாமல்) போய் விடவில்லை; மாறாக ஐசவரியவான் வேதனையிலும் லாசரு ஆபிரகாமின் மடியிலும் இருக்கக் கண்டான் (லூக்கா 16). ஜனங்கள் தங்களுடைய மரணத்துக்குப் பின்பும் ஆவிக்குரிய உலகில் வாழ்கிறார்கள்.

பரலோகம் இருப்பது உண்மை, அதே போல நரகமும். இந்த மாமிச உலகம் மட்டுமே இருப்பதைப் போல (ஒருவேளை, லூக்கா 16ல் உள்ள ஐசவரியவானைப் போல) வாழ்ந்து கொண்டிருப்போர், ஒரு நாளில் இன்னும் நன்றாகப் புரிந்துகொள்வார்கள் - ஆனால் அது மிகவும் தாமதமானதாக இருக்கும்!

சிருஷ்டிக்கப்பட்ட உலகம் கடந்து போகும்

தேவனுடைய சிருஷ்டிப்பு - மாமிசப் பிரகாரமான - அண்ட சராசரங்கள் - முடிவாக ஒரு நாளில் அழிக்கப் பட்டு “புதிய வானம் புதிய பூமி” இடம் பெறும். கிறிஸ்து மறுபடியும் வரும்பொழுது, “வானங்கள் மடமட என்று அகன்று போம், பூதங்கள் வெந்து உருகிப்போம்; பூமியும் அதிலுள்ள கிரியைகளும் எரிந்து அழிந்துபோம்” என்று பேதுரு எழுதினார் (2 பேதுரு 3:10). யோவான் ஒரு தரிசனத்தில், “நான் புதிய வானத்தையும் புதிய பூமியையும் கண்டேன்; முந்தின வானமும் முந்தின பூமியும் ஒழிந்து போயின” (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 21:1). புதிய வானம் புதிய பூமி என்பது பழைய பூமி புதுப்பிக்கப்படும் என்று குறிப்பிடவில்லை. மாறாக, ஒரு புதிதும் வித்தியாசமுமான ஆவிக்குரிய உலகம் தொடர்ந்து நித்தியத்திற்கும் நிற்கும்.

முடிவுரை

மாம்சப்பிரகாரமான உலகம் தேவன் தமது மகிமைக்கென்று சிருஷ்டித்தார் என்று நாம் விசுவாசிக்கிறோம். இந்த உலகத்தின் மீது அக்கரை காட்டி தேவனை

மகிமைப்படுத்தவும் மனிதனுக்கு பிரயோஜனப்படும் வகையிலும் செயல்பட வேண்டியது மனிதனுக்கு கொடுக்கப்பட்ட பொறுப்பு. இருப்பதெல்லாம் மாம்சப் பிரகாரமான உலகம் மட்டும் இல்லை; ஆவிக்குரிய, இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு உலகமும் இருக்கிறது. முடிவில் மாம்சப் பிரகாரமான உலகம் அழியும், ஆவிக்குரிய உலகமோ என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும்.

இந்த கருத்தை எல்லாருமே பகிர்ந்து கொள்வதில்லை. அதிகமதிகமான மனிதர்கள் எல்லாம் இயற்கை என்ற எண்ணமுள்ளவர்களாக இருக்கின்றனர், அவர்களின் கருத்து தேவன் ஒருவர் இருக்கிறார் என்பதையும் சிருஷ்டிப்பையும் மறுதலிக்கிறது. மிகுந்த ஆச்சரியமென்னவெனில், தேவனிடத்திலிருந்து விலகிப் போவோர், எல்லாவற்றிலும் இயற்கை என்னும் கருத்துக்களை நோக்கிப் போகிறார்கள்; அவர்கள் மாம்ச உலகை தெய்வமாக தொழுதிற எண்ணமுடையவர்களாகின்றனர். பரலோகத்தின் தேவன் இல்லை என்று நம்பும் அவர்கள், இயற்கையை தேவனாக்குகிறார்கள். சிருஷ்டி தொழுதுகொள்ளப் படத்தக்கவையல்ல. அதேவேளையில், சிருஷ்டிகர் நாம் செய்யும்படி பணித்த பொறுப்புகளை தேவனுடைய சிருஷ்டிகள் மேல் அக்கரை வைத்து கவனம் செலுத்துதல் வேண்டும்.

இது என் பிதாவின் உலகம்,
ஓ, ஒருபோதும் நான் மறவாதிருக்க உதவும்
தவறுகள் அடிக்கடி வலிமையாய்த் தோன்றினாலும்,
இன்னமும் தேவனே ஆளுகை செய்கிறார்.⁸

குறிப்புகள்

¹பரலோகத்தையும் தேவதூதர்களையும் உள்ளடக்கிய ஆவிக்குரிய அல்லது இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட உலகமும் தேவனால் சிருஷ்டிக்கப் பட்டதே. காண்க கொலோசெயர் 1:16. ²தேவன் ஒன்றுமில்லாமையிலிருந்து எல்லாவற்றையும் உண்டாக்கினார் (எக்ஸ் நிகிலோ) (எபிரெயர் 11:3). தேவன் உலகத்தை ஏற்கனவே இருந்த பொருள்களிலிருந்து உண்டாக்கியிருந்தால், உலகப் பொருட்களும் தேவனோடே கூட நித்தியமாய் இருந்திருக்க வேண்டும் ஆதலால் அவைகளும் தேவனுக்கு சமமானவைகள் என்றாகி விடும். ³மேலும் காண்க நடபடிகள் 4:24; 14:15; 17:24, 25; எபிரெயர் 11:3; வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 4:11; 10:6. ⁴Maltbie D. Babcock, "This Is My Father's World," *Songs of Faith and Praise*, comp. and ed. Alton H. Howard (West Monroe, La.: Howard Publishing Co., 1994). ⁵தேவன் இருக்கிறார் என்கிற கண்ணோட்டம் ஆகிலும் மனிதனுடைய காரியங்களோடு தொடர்பில்லாதவர் - அவர் இந்த உலகத்தை சிருஷ்டித்தார், பிறகு எவ்வித இடையீடும் இல்லாமல் விட்டு விட்டார் என்பது - "இயற்கைச் சமயம்" (Deism). ⁶Babcock. ⁷உலகத்தில் தாங்கள் பெரிய காரியங்களை சாதித்து விட்டதாக மக்கள் நினைக்கும்போது, அவர்கள் இந்த கருத்தை நினைவில் கொள்ளவேண்டும் - உதாரணமாக, புதிய கண்டு பிடிப்புகளோடு வரும்போது அல்லது சிறப்பு வாய்ந்த ஒரு அமைப்பை வடிவமைத்து கட்டும் போது பெரிய விஞ்ஞானிகள் அல்லது புதிய கண்டுபிடிப்பாளர்கள் ஆகியோர் தேவன் ஏற்கனவே இவ்வுலகில் வைத்துள்ளதை பயன்படுத்தி அப்படிச் செய்கிறார்கள், அவர்கள் தங்களுடைய சாதனைகளுக்காக தேவனுக்கு மகிமைசெலுத்த வேண்டும். (காண்க யாக்கோபு 1:17.) ⁸Babcock.